

Старійшина Стівен Е. Сноу
З президентства сімдесятників

Надія

Наша надія на Спокоту дає нам вічну перспективу.

Коли ми були дітьми, наша сім'я мешкала у високогірному пустинному регіоні південної частини штату Юта. Дощі там бувають рідко і люди дуже надіються, що з приходом літньої спеки буде достатньо й дощів. Тоді, як і зараз, ми надіялися на дощ, ми молилися про дощ, а в скрутні часи ми постилися про дощ.

Я чув історію про дідуся, який разом зі своїм п'ятирічним онуком вирушили прогулятися містом. Зрештою вони завітали до маленької крамнички на головній вулиці, щоб випити прохолодного лимонаду. До крамнички під'їхала машина. Вона була з іншого штату. Водій підійшов до дідуся. Вказавши на маленьку хмаринку в небі, він запитав: "Як ви вважаєте, дощ буде?"

"Я щиро надіюсь, що так,—відповів дідусь. —Він потрібен не стільки мені, скільки хлопчику. Я вже бачив дощ".

Надія—це почуття, яке збагачує наше повсякденне життя. Її називають "відчуттям того, що ... все обернеться на краще". Виявляючи надію, ми "вдивляємося у майбутнє ... з бажанням і відповідною впевненістю" (dictionary.reference.com/browse/hope). Сама по собі надія приносить певний спокій у наше

життя, коли ми з впевненістю вдивляємося у майбутнє.

Іноді ми маємо надію на те, чого майже чи зовсім не можемо контролювати. Ми надіємося на хорошу погоду. Ми надіємося, що буде рання весна. Ми надіємося, що наша улюблена спортивна команда виграє Кубок світу, Суперкубок чи чемпіонат США з бейсболу.

Такі надії роблять наше життя цікавим і часто можуть призводити до незвичайної, навіть забобонної поведінки. Наприклад, мій тесть є завзятим уболівальником, але він переконаний, що якщо він *не буде* дивитися гру своєї улюбленої баскетбольної команди по телевізору, то вона скоріш за все виграє. Коли мені було 12 років, я з надією на перемогу наполегливо одягав одну й ту саму пару невипраних шкарпеток на кожний матч Малої бейсбольної ліги. Моя мати дозволила мені зберігати їх тільки на задньому ганку.

Іноді наші надії можуть вести до мрій, які надихають нас і спонукають до дій. Якщо ми маємо надію навчатися краще, її можна втілити наполегливим навчанням і жертвуванням. Якщо ми маємо надію грати у команді чемпіонів, ця надія може спонукати до постійних тренувань, набуття відданості, злагоженості та, зрештою, успіху.

Роджер Бенністер ще студентом, здобуваючи медичну освіту в Англії, мав амбіційну надію. Він прагнув стати першою людиною, яка пробіжить одну милю менш, ніж за чотири хвилини. Протягом всієї першої половини 20-го століття прихильники активних видів спорту з нетерпінням чекали на той день, коли буде подоланий чотиреххвилинний бар'єр. Багато видатних бігунів роками наближались до нього, але цей чотиреххвилинний бар'єр так і не був подоланий. Бенністер віддано дотримувався амбіційного розкладу тренувань, сподіваючись досягти своєї меті та встановити новий світовий рекорд. У спортивних колах дехто почав сумніватися щодо того, чи можна взагалі подолати чотиреххвилинний бар'єр. Так звані експерти навіть висунули гіпотезу, що людське тіло фізіологічно не пристосоване для того, що бігти на таких швидкостях таку довгу відстань. Одного похмурого дня, 6 травня 1954 року, велика надія Роджера Банністера здійснилася! Він перетнув фінішну лінію через 3 хвилини 59,4 секунди і встановив новий світовий рекорд. Його надія подолати чотиреххвилинний бар'єр при бігу на відстань в одну милю стала мрією, здійсненою завдяки тренуванням, наполегливій праці та відданості.

Надія може надихати на мрії і спонукати нас на втілення цих мрій. Однак сама по собі надія не веде нас до успіху. Багато благородних надій залишилися не здійсненими, зазнавши краху на рифах добрих намірів і лінощів.

Наші батьківські найзаповітніші надії стосуються наших дітей. Ми надіємося, що вони виростуть і житимуть відповідально та праведно. Такі надії можуть легко розсипатися,

якщо ми не будемо гарним прикладом. Сама по собі надія ще не означає, що наші діти зростатимуть в праведності. Ми повинні приділяти їм час, проводячи домашні сімейні вечори та корисні сімейні заходи. Ми повинні навчити їх молитися. Ми повинні читати з ними Писання і навчати їх важливим принципам євангелії. Лише тоді наші найзаповітніші надії стануть реальністю.

Нам слід ніколи не допускати того, щоб надія була втрачена через розпач. Апостол Павло писав, що ми “з надією муси[мо] орати” (1 Коринтянам 9:10). Виявлення надії збагачує наше життя і допомагає нам вдивлятися у майбутнє. І немає значення, чи то ми оремо лани, щоб засіяти, чи то шлях нашого життя подібний до орання, нам, як святим останніх днів, наказано мати надію.

У євангелії Ісуса Христа, надія— це бажання Його послідовників здобути вічне спасіння через Спокуту Спасителя.

Це дійсно та надія, яку слід мати всім нам. Саме цим ми відрізняємося від решти світу. У давнину Петро закликав послідовників Христа бути готовими дати відповідь “кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас” (1 Петра 3:15).

Наша надія на Спокуту дає нам вічну перспективу. Така перспектива дозволяє нам зазирнути за межі “тут і зараз” і вдивлятися в обіцяння вічностей. Нам не слід потрапляти до пастки вузьких рамок мінливих

очікувань суспільства. Ми вільні вдивлятися у майбутнє і бачити целестіальну славу, де будемо, запечатані з нашою сім’єю і близькими.

У євангелії надія майже завжди пов’язана з вірою і милосердям. Президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав: “Надію, разом з вірою і милосердям, можна уподібнити до ніжок триніжного стільця. Незалежно від того, з якими грубими чи нерівними поверхнями нам не довелось би мати справу, вони втрюх стабілізують наше життя” (“Безкінечна сила надії”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 21).

В останньому розділі Книги Мормона Мороній писав:

“Ось чому має бути віра; а якщо має бути віра, має бути і надія; а якщо має бути надія, має бути і милосердя.

І якщо ви не матимете милосердя, ви ніяк не зможете бути спасеними в царстві Бога; також не зможете ви бути спасеними в царстві Бога, якщо ви не маєте віри; також не можете, якщо ви не маєте надії” (Мороній 10: 20–21).

Старійшина Рассел М. Нельсон навчав, що: “Фундаментом *віри* є Ісус Христос. *Надія* зосереджена на Спокуті. *Милосердя* явлене в “чистій любові Христа”. Ці три якості переплетені між собою, подібно до стренг троса, і їх не завжди можна чітко розрізнити. Разом вони стають нашим містком до целестіального царства” (“A More Excellent Hope,” *Ensign*, Feb. 1997, 61).

Пророкуючи про Ісуса Христа у заключній частині свого літопису, Нефій писав: “Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей” (2 Нефій 31:20).

Ця “справжня яскравість надії”, про яку говорить Нефій, є надією на Спокуту, на вічне спасіння, уможливлене завдяки жертві нашого Спасителя. Ця надія спонукала чоловіків і жінок в усі віки чинити славетні справи. У давнину апостоли йшли по всьому світу і свідчили про Нього, а згодом віддали свої життя, здійснюючи Його служіння.

У цьому розподілі багато перших членів Церкви полишили свої будинки і з серцями, сповненими надії і віри, вирушили на захід, перетинаючи Великі рівнини, до Долини Солоного озера.

У 1851 році в Шотландії до Церкви приєдналася Мері Мюррі Мердок, вдова, якій було шістьдесят сім років. Ця маленька жінка, зростом в один метр двадцять сантиметрів і вагою 41 кілограм, була матір’ю вісьмох дітей, шість з яких дожили до дорослого віку. Через її зріст, діти й онуки з любов’ю називали її “маленькою бабусею”.

Її син Джон Мердок разом зі своєю дружиною також приєдналися до Церкви і в 1852 році зі своїми двома малими дітьми вирушили до Юти. Хоча матеріальне становище сім’ї Джона було складним, він через чотири роки надіслав мамі необхідні кошти, щоб вона могла вирушити до Солт-Лейк-Сіті й приєднатися до сім’ї. Маючи надію, набагато більшу за її малий зріст, Мері вирушила у важку подорож на захід, до Юти, у 73-річному віці.

Після безпечної подорожі через Атлантику, вона зрештою

приєдналась до нещасливого загону з ручними візками, який очолював Мартін. 28 липня ці піонери вирушили з ручними візками на захід. Добре відомо, яких страждань зазнали члени цього загону. З 576 людей майже чверть померла перш, ніж вони дісталися Юти. Ще більше загинули б, якби не рятувальні заходи, організовані Президентом Бригадом Янгом, який послав рятувальників з фургонами і запасами знайти змучених, заметених снігом святих.

Мері Мердок померла 2 жовтня 1856 року біля Чімні-Рок, у штаті Небраска. Вона не витримала виснаження, холоду і труднощів подорожі. Її тендітне тіло не знесло фізичних страждань, яких зазнали святи. Коли воно вже ледь трималося за життя, вона думала про свою сім'ю в Юті. Останніми словами цієї відданої жінки-піонера були: "Скажіть Джону, що я померла обличчям до Сіону" (Див. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115).

Мері Мюррі Мердок є взірцем надії і віри дуже багатьох перших піонерів, які здійснили мужню подорож на захід. Для сучасних духовних подорожей потрібно не менше надії чи віри, ніж тим першим піонерам. Виклики, що стоять перед нами, можуть бути іншими, але зусилля є такими ж великими.

Я молюся, щоб наші надії спонукали нас до здійснення наших праведних мрій. Я особливо молюся, щоб наша надія на Спокуту зміцнила нашу віру і милосердя, і дала нам бачення вічної перспективи нашого майбутнього. Про те, щоб всі ми мали справжню яскравість надії, я молюся, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Ларрі М. Гібсон

Перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків

Священні ключі Ааронового священства

Господь бажає, щоб кожен носій Ааронового священства запрошував усіх прийти до Христа— починаючи зі своєї власної сім'ї.

Один з моїх синів у 12 років вирішив розводити кроликів. Ми побудували клітки і купили у сусіда одного дорослого кролика і двох кролиць. Я не мав жодного уявлення про те, з чим я зв'язався. За дуже короткий період часу, ці кролики вже ледь поміщалися у нашої повітці. Тепер, коли мій син вже дорослий, маю визнати моє здивування щодо способу, яким контролювалася їхня популяція—сусідський собака час від часу залазив у повітку і зменшував їхню кількість.

Але моє серце було зворушене, коли я бачив як мій син зі своїми братами наглядали за тими кроликами і захищали їх. І тепер, як чоловіки і батьки, вони є достойними носіями священства, які люблять, зміцнюють свої власні сім'ї і наглядають за ними.

Мене сповнюють теплі почуття, коли я спостерігаю як ви, молоді чоловіки Ааронового священства, підтримуєте, зміцнюєте тих, хто навколо вас, включаючи ваші сім'ї, членів ваших кворумів та багатьох інших, і наглядаєте за ними. Як я вас люблю.

Недавно я спостерігав за тим, як рукопокладали 13-літнього молодого чоловіка президентом кворуму дияконів. Після цього єпископ потиснув йому руку і звернувся до нього як до "президента", пояснивши членам кворуму, що "він звернувся до нього як до президента, щоб підкреслити святість його покликання. Президент кворуму дияконів є одним з чотирьох членів приходу, які мають ключі президентства. Маючи ці ключі, разом з радниками він вестиме кворум через натхнення від Господа". Цей єпископ розумів силу президентств, на чолі з президентом, який має і застосовує священні ключі священства (див. УЗ 124:142–143).

Пізніше я запитав цього молодого чоловіка, чи був він готовий головувати над цим величним кворумом. Його відповідь була: "Я хвилююся. Я не знаю, що робить президент кворуму дияконів. Може, ви мені поясните?"

Я сказав йому, що у нього є чудовий єпископат і радники, які допоможуть йому стати успішним і сильним провідником священства.